

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **F. O.**, zast. JUDr. Vítém Vohánkou, advokátem, se sídlem Na Zámecké 457/5, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2008, č. j. 2 Cad 50/2007 - 33,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2008, č. j. 2 Cad 50/2007 - 33, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 4. 6. 2008, č. j. 2 Cad 50/2007 - 33, (dále jen „usnesení“), kterým byla postoupena jeho žaloba proti sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky (dále též „žalovaný“ nebo „MPSV“) ze dne 2. 7. 2007, č. 2007/42199-212, (dále jen „sdělení“) k vyřízení Krajskému soudu v Brně.

Žalovaný v napadeném sdělení uvedl, že při posouzení žalobcova podnětu vycházel z kompletní spisové dokumentace a neshledal důvod pro zahájení přezkumného řízení, protože dospěl k závěru, že příslušné správní orgány postupovaly správně. Žalovaný zdůraznil, že i nadále trvá na svém stanovisku ze dne 11. 6. 2007, kterým byl stěžovatelův podnět shledán nedůvodným. Podotkl, že rozklad lze podat pouze proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad, ministr, státní tajemník ministerstva, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu v prvním stupni. Jelikož v dané věci nebylo zahájeno přezkumné řízení podle § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř.“), nebylo možné vyhovět stěžovateli požadavku. Dodal, že pokud stěžovatel nesouhlasí s rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, může se v dané věci obrátit na soud.

Proti tomuto sdělení podal stěžovatel žalobu, v níž namítl, že sdělení „*odporuje § 1 až 8 s. ř., opravným prostředkům a ignoruje příčiny důsledků*“. Dále uvedl, že „*podaný podnět k přezkumu a rozkladu se netýká příspěvku na bydlení (ignoratio elenchí), ale právního nároku na starobní důchod, o kterém už 11 let soudy nejsou schopny po právu spravedlivě rozhodnout. Ustanovení § 153 odst. 1 písm. a) s. ř. je v kompetenci žalovaného, a nikoli Krajského úřadu Jihomoravského kraje za účasti Městského úřadu Kyjov a podkladů jeho spisů, které si žalovaný nevyžádal*“. Zároveň požádal o ustanovení advokáta.

Městský soud ustanovil stěžovateli k řízení o žalobě advokáta a upozornil jej, že žaloba nemá náležitosti podle § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Protože stěžovatel ani prostřednictvím advokáta žalobu nedoplnil vyzval jej městský soud usnesením ze dne 19. 11. 2007, č. j. 2 Cad 50/2007 - 14, aby žalobu ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil o náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. a § 71 odst. 1, 2 a 4 s. ř. s. Zároveň jej poučil, že pokud ve stanovené lhůtě podání řádně neopraví a nedoplní a v řízení pro tento nedostatek nebude možné pokračovat, podání odmítne.

Stěžovatel doplnil žalobu prostřednictvím svého ustanoveného advokáta. V doplnění uvedl, že „*již více jak 11 let žádá u Městského úřadu v Kyjově a Krajského úřadu Jihomoravského kraje o poskytnutí starobního důchodu, který mu nebyl přiznán, přestože splňuje podmínky § 28 a násl. zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a má na něj nárok. Protože Městský úřad v Kyjově a Krajský úřad Jihomoravského kraje odmítly poskytnout stěžovateli starobní důchod, obrátil se stěžovatel na žalovaného se žádostí o rozklad a přezkoumání jejich postupu. Žalovaný mu odpověděl výše citovaným sdělením. Žalovaný jednal v rozporu s § 1 až 8 s. ř. a § 177 s. ř. a § 27 zák. č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, když si nevyžádal správní spis. Podle stěžovatele žalovaný nepostupoval podle § 153 odst. 1 písm. a) s. ř., přestože je tento postup v jeho kompetenci, a nikoli v kompetenci Krajského úřadu Jihomoravského kraje či Městského úřadu v Kyjově. Pokládá za nezákonné proto výše uvedené rozhodnutí žalovaného stejně jako předcházející rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje a Městského úřadu v Kyjově. Podle názoru stěžovatele mu v předmětných řízeních byla odeprána práva jednat osobně před správním orgánem, vyjadřovat se ke všem skutečnostem a právo být zastoupen advokátem. Rovněž správní orgány porušily jeho ústavně garantovaná práva, když mu nepřiznaly starobní důchod. Navrhl proto, aby městský soud zrušil sdělení žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení s tím, aby mu přiznal starobní důchod.*“

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že se podle jeho názoru jedná o žalobu proti nečinnosti a podotkl, že v uvedeném řízení se nejednalo o starobní důchod. Navrhl proto, aby městský soud žalobu zamítl.

Městský soud v přípisě ze dne 14. 3. 2008 poučil stěžovatele prostřednictvím jeho ustanoveného advokáta o procesním postupu při rozhodování o přiznání starobního důchodu a vyzval jej, aby jednoznačně upřesnil, co je předmětem žaloby a kdo je v dané věci žalovaný, neboť žaloba je zmatečná i po svém doplnění, které stěžovatel učinil prostřednictvím svého ustanoveného advokáta.

Na tuto výzvu městského soudu odpověděl místo ustanoveného zástupce osobně stěžovatel, který předně podotkl, že mu městský soud ustanovil advokáta, který mu není schopen poskytnout právní pomoc, když vyžaduje, aby sám stěžovatel poskytoval právní pomoc ustanovenému advokátovi. Dále uvedl, že se od roku 1990 neúspěšně pokouší dosáhnout rehabilitace. V této souvislosti poukázal na zákon č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, zákon č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, a zákon č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu. Domáhá se proto, aby městský soud „*přerušil řízení ve věci samé a předběžným opatřením nařídil JUDr. Vítu Vohánkovi, aby podal rehabilitační žalobu*“.

proti politickému rozsudku z roku 1967 v rejstříku trestů a nařídil prokurátorovi tuto žalobu zastupovat. Výsledek tohoto rehabilitačního přezkumu bude důkazním prostředkem k dalšímu řízení.“

Po obdržení tohoto sdělení vydal městský soud předmětné usnesení, kterým postoupil věc k vyřízení Krajskému soudu v Brně. Městský soud shledal, že žaloba ani po pozdějším doplnění nemá náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 s. ř. s., když je zejména nesrozumitelná a vnitřně rozporná, a tato vada nebyla odstraněna ani po upozornění městským soudem. Dále podotkl, že z žaloby ani z jejího pozdějšího doplnění není zřejmé, zda stěžovatel uplatnil u České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) nárok na dávku a zda o dávce bylo rozhodnuto. Přesto však dospěl k závěru, že z výše rekapitulovaných podání vyplývá, že předmětem stěžovatelovy žaloby není příspěvek na bydlení, ale jeho nárok na starobní důchod. Orgánem rozhodujícím o dávce důchodového pojištění je podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zák. č. 155/1995 Sb.“), ČSSZ a místně příslušným soudem ve věcech důchodového pojištění je soud, v jehož obvodu má žalobce své bydliště. Z tohoto důvodu postoupil žalobu k vyřízení Krajskému soudu v Brně, v jehož obvodu má stěžovatel své bydliště.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a zároveň požádal o ustanovení advokáta k řízení o kasační stížnosti. Namítl, že městský soud si nevyžádal správní spis a postup městského soudu v řízení trpí zmatečností a je vůči stěžovateli šikanózní. Ohradil se rovněž proti závěru městského soudu, že předmětem žaloby je starobní důchod, ačkoliv jím jsou průtahy v řízení. K řešení průtahů je podle stěžovatele příslušný žalovaný, tj. Ministerstvo práce a sociálních věcí. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na § 50 a § 153 s. ř. a zákon č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, zákon č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, a zákon č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu. Zdůraznil, že průtahy ve věci rehabilitace jsou 12ti leté a že pokud není uspokojena žaloba o starobní důchod, jde mu i o příspěvek na bydlení. Podotkl, že postoupení věci považuje za „formálně oprávněné, ale věcně a procesně vadné a bez rehabilitace nic neřešící“.

Městský soud poté, co mu Nejvyšší správní soud vrátil spis bez věcného vyřízení k odstranění nejasností podání, usnesením ze dne 24. 10. 2008, č. j. 2 Cad 50/2007 - 43, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení odstranil vady podání, jinak bude jeho podání označené jako kasační stížnost odmítnuto. Stěžovatel doplnil kasační stížnost prostřednictvím advokáta JUDr. Víta Vohánky a výslovně uvedl, že podání je kasační stížností proti usnesení městského soudu podanou z důvodů § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a vrátil mu věc k novému projednání a rozhodnutí. Stěžovatel osobně doplnil kasační stížnost o další dva přípisy, v nichž vyjádřil svou nespokojenost s postupem správních orgánů, soudů i advokáta v jeho věci a dodal, že kasační stížnost je v dané věci nevhodná. Zároveň se ohradil proti předsedkyni čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu JUDr. Marii Turkové.

Nejvyšší správní soud poté, co mu městský soud předložil spis, se stěžovatele dotázal prostřednictvím jeho advokáta, zda obsahem stěžovatelových nejasných podání je i námitka podjatosti vůči předsedkyni čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu JUDr. Marii Turkové. Protože stěžovatel prostřednictvím advokáta odpověděl kladně, rozhodl jiný senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 8. 4. 2009, č. j. Nao 17/2009 - 63, o vznesené námitce podjatosti tak, že JUDr. Marie Turková není podjatá, a není tak z projednávání a rozhodování dané věci vyloučena.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána osobou oprávněnou včas. Dále zjišťoval, zda je přípustná ve smyslu § 102 a § 104 s. ř. s. Ustanovení § 7 odst. 6 s. ř. s. (Nejvyšší správní soud připomíná, že v době rozhodnutí městského soudu se jednalo o § 7 odst. 7 s. ř. s.) uvádí, že „*není-li soud, u něhož byl návrh podán, ke jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému. Nesouhlasí-li tento soud s postoupením věci, předloží spisy k rozhodnutí o příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány*“. Přitom podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu je proti tomuto usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu přípustná kasační stížnost. Rozhodne-li poté Nejvyšší správní soud o této kasační stížnosti, je tímto rozhodnutím vázán i soud, kterému se věc postupuje; postup podle § 7 odst. 6 věty druhé s. ř. s. se zde již nepoužije (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004 - 35). Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud dále považuje za nutné zdůraznit, že námitky uplatněné v kasační stížnosti jsou do značné míry nejasné, přičemž k jejich upřesnění nepřispělo ani doplnění kasační stížnosti učiněné prostřednictvím advokáta JUDr. Víta Vohánky, které neobsahovalo žádné konkrétní námitky, ale pouze rozšířilo výčet kasačních důvodů s jejich zákonnou citací a s uvedením návrhu kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že za důvod kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. nelze považovat, pokud stěžovatel pouze cituje zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74, přístupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu, a to z důvodů, které byly stížnostními námitkami náležitě konkretizovány, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž soud přihlíží z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Z tohoto důvodu neposuzoval pouze formálně uplatněný kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud považuje za nutné připomenout, že podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)], nebo bylo-li zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a nebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (na něž ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. odkazuje), spočívá zmatečnost řízení před soudem v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce, nebo byl soud nesprávně obsazen, popř. bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v sobě zahrnuje tři dílčí varianty nepřezkoumatelnosti. První varianta (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí) spočívá buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Posledně jmenovaná alternativa tohoto kasačního důvodu spočívá v jiné vadě řízení před soudem. Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba její význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spočívá v tom, že skutková zjištění, z nichž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemají oporu ve spisech nebo jsou s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková zjištění jsou v rozporu se spisy, pokud podklady pro rozhodnutí, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedly k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková zjištění dále nemají oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tyto skutkové okolnosti nedostačují k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkových zjištění byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Tento kasační důvod je dán i v případě, že napadené rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení městského soudu shledal, že kasační stížnost je důvodná.

Městský soud při posuzování žaloby totiž sice shledal, že žaloba je i po doplnění nesrozumitelná a vnitřně rozporná, přičemž z ní podle jeho názoru není ani zřejmé, zda ČSSZ vedla se stěžovatelem řízení o dávce důchodového pojištění a zda tedy ČSSZ vydala v dané věci rozhodnutí. Přesto však, aniž by se mu podařilo tuto nesrozumitelnost odstranit, dospěl k závěru, že předmětem žaloby je nárok na starobní důchod, o němž podle § 5 písm. a) bod 1 zák. č. 155/1995 Sb. rozhoduje ČSSZ. Městský soud tak dospěl k závěru, že stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí ČSSZ podle § 65 a násl. s. ř. s., a proto je žalovanou ČSSZ a místně příslušným soudem Krajský soud v Brně.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu je však tento postup nesprávný, protože pokud městský soud neměl postaveno na jisto, co je předmětem řízení, nemohl učinit závěr o místní příslušnosti soudu. Městskému soudu nelze upřít, že se snažil nejasnosti žaloby odstranit opakovanými dotazy u stěžovatele, resp. u jeho ustanoveného advokáta. K první výzvě doplnil stěžovatel žalobu prostřednictvím svého ustanoveného advokáta, avšak vzhledem ke kvalitě doplnění tím nebyly odstraněny nejasnosti a vady žaloby. Městský soud se tak správně pokoušel odstranit přetrvávající nejasnosti další výzvou, na kterou však již neodpověděl stěžovatelův ustanovený advokát, ale osobně stěžovatel podáním, z něhož však městský soud rozhodně nemohl dospět k závěru, že žaloba směřuje proti rozhodnutí ČSSZ o nároku na starobní důchod. V tomto podání se totiž neobjevuje jediná zmínka o jakékoli dávce důchodového pojištění či ČSSZ. Naopak ze samotného doplnění žaloby spíše vyplývá, že stěžovatel požaduje, aby byl podle zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů, zrušen odsuzující rozsudek z roku 1967 a aby mu podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, nebo podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, byl přiznán měsíční příplatek k důchodu, který by se poté podle § 98 zák. č. 155/1995 Sb. sloučil s procentní výměrou důchodu. Tato řízení by pak následně byla podkladem pro úpravu výše jeho starobního důchodu. Nejvyšší správní soud podotýká, že tento výklad však postrádá oporu v samotné žalobě a předchozím doplnění učiněném prostřednictvím ustanoveného advokáta. Městský soud přesto považoval toto podání za natolik upřesňující žalobu, že nepovažoval za nutné si ani vyžádat vyjádření či spisovou dokumentaci ČSSZ a rozhodl, že žaloba je podána podle § 65 a násl. s. ř. s. a směřuje proti rozhodnutí ČSSZ, a to přesto, že rozhodnutí ČSSZ není v žalobě nijak označené. Přitom i v odůvodnění

svého usnesení setrval na závěru, že žaloba je i nadále nesrozumitelná a vnitřně rozporná, a že není zřejmé, zda ČSSZ vydala ve věci rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozorňuje, že pokud by stěžovatel podal žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s. proti konkrétnímu rozhodnutí ČSSZ, byla by podle § 69 s. ř. s. žalovanou ČSSZ. Pokud by však podal žalobu proti nečinnosti MPSV podle § 79 a násl. s. ř. s., bylo by žalovaným dle tvrzení stěžovatele MPSV, což ostatně sám žalovaný ve svém vyjádření k žalobě potvrzuje. Za této situace by však městský soud byl místně příslušný k projednání žaloby dle ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že městský soud učinil závěr o místní příslušnosti bez dostatečné opory ve skutkových zjištěních, neboť ze samotných podání stěžovatele včetně jeho doplnění ustanoveným advokátem a příloh nebylo zřejmé, čeho se týká, zda jde vůbec o žalobu, a pokud ano, proti čemu směřuje a co se v ní navrhuje. Stěžovatelovo podání tak nesplňovalo podmínky § 37 odst. 3 s. ř. s. Do dané věci rozhodně nevneslo jasno doplnění, které podal sám stěžovatel na výzvu městského soudu. Městský soud však tyto vady již dále neodstraňoval postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a aniž by svůj závěr o určení místní příslušnosti podle § 7 odst. 3 s. ř. s. podložil relevantními argumenty založenými na skutkových zjištěních, které by v odůvodnění přesvědčivě vyložil, dospěl k závěru, že se jedná o žalobu ve věci důchodového pojištění, k jejímuž projednání je místně příslušný Krajský soud v Brně. Nejvyšší správní soud se zřetelem k výše uvedenému dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť napadené usnesení městského soudu trpí vadami uvedenými v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z těchto důvodů zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2008, č. j. 2 Cad 50/2007 - 33, a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

V dalším řízení městský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) vyzve stěžovatele prostřednictvím jeho ustanoveného advokáta podle § 37 odst. 5 s. ř. s., aby odstranil výše uvedené vady podání spočívající v jeho nejasnosti a pokud je podání v dané věci žalobou, aby obsahovala veškeré náležitosti žaloby. K tomu mu stanoví lhůtu a zároveň jej poučí, že nebude-li podání doplněno či opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud usnesením podání odmítne. Městský soud případně předvolá stěžovatele společně s jeho ustanoveným zástupcem, aby osobně do protokolu osvětlil obsah svého podání, přičemž jej poučí o procesních možnostech jeho dalšího postupu v dané věci. Shledá-li městský soud, že i poté je třeba odstraňovat nedostatky žaloby, vyžádá si vyjádření a spisovou dokumentaci ČSSZ.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu